

[Miljøministeren]

ernæring. Det sker f.eks. ved lovpligtig tilsætning af vitaminer og mineraler til mel og margarine. Det sker også ved at give subsidier til visse levnedsmidler i mad og ved at lægge afgifter på andre. Sådanne indgreb i madpriserne påvirker forbruget og dermed befolkningens ernæring. Men disse indgreb er sjældent begrundede i ernæringsmæssige hensyn.

Det er imidlertid vigtigt, at vi her i tinget overvejer de ernæringsmæssige konsekvenser af afgifter og subsidier, før de vedtages. Ernæring er en faktor, som i fremtiden i højere grad end tidligere må medtages i beslutningsgrundlaget.

På baggrund af partiernes kommentarer til forslaget i sidste samling er det min opfattelse, at der er bred enighed blandt folketingets partier om en stor del af beslutningsforslaget.

På opfordring fra statens levnedsmiddelinstitut og sundhedsstyrelsen udarbejdede undervisningsministeriet i 1983 en rapport om ernæringsforskningen og -undervisningen ved de højere læreanstalter. Rapporten anbefalede en styrkelse af dette område, bl.a. ved oprettelse af en ernæringsforskningsenhed, og jeg kan oplyse, at der netop er truffet beslutning om, at der oprettes et ernæringsinstitut ved landbohøjskolen.

Den offentlige forplejning udgør i dag en stor sektor, som sikkert vil vokse i takt med antallet af ældre i befolkningen. Jeg mener ikke, man løser problemerne inden for den offentlige forplejning ved som foreslået at kræve ernæringsdeklaration på institutionspakninger. Det er jo allerede i dag således, at institutionskøkkenerne i kraft af den store kunnen og den position, de indtager, har mulighed for om ønsket at tvinge producenterne til at ernæringsdeklarerer. Jeg synes derfor ikke, dette område kræver offentlig regulering.

Der er imidlertid et stort behov for rådgivnings-, udviklings- og afprøvningsarbejde i denne sektor. Statens levnedsmiddelinstitut har sammen med repræsentanter for ejerne af plejehjem og sygehuse, dvs. kommuner og amter, dannet en arbejdsgruppe om offentlig forplejning. Denne gruppe udarbejder bl.a. forslag til en overordnet forplejningspolitik. Ansvaret for ernæringsoplysningen påhviler statens husholdningsråd, der oplyser befolkningen via pjecer, tidsskrifter m.v. Men selv om husholdningsrådet i årtier har gjort en

værdifuld indsats inden for ernæringen, er der nok ingen tvivl om, at den anvendte form for oplysning specielt er til glæde for de informationsstærke grupper, som i forvejen ved mest om ernæring.

Jeg mener, vi må anvende andre oplysningsmetoder, så vi får de grupper i tale, der virkelig har behov for en bedre ernæring, og jeg vil undersøge mulighederne for, hvordan dette kan gøres, og hvordan vi kan finde de nødvendige ressourcer til en intensiveret ernæringsoplysning.

Den store kostundersøgelse, som statens levnedsmiddelinstitut planlægger, vil være et vigtigt middel til at identificere de grupper, informationen i dag ikke når ud til. Herefter kan man i langt højere grad målrette oplysningsvirksomheden.

Ernæringsundervisning i folkeskolen er et af de vigtigste midler i ernæringspolitikken. Ved den konference om menuundervisning i folkeskolen, som miljøministeriet netop har afholdt, blev det bl.a. drøftet, hvordan ernæringsundervisningen kan integreres i andre fag i folkeskolen. Jeg håber, at det videre arbejde hermed vil give et tilfredsstillende resultat. Der sker således allerede meget på disse områder, hvor der ser ud til at være bred enighed blandt partierne i folketinget.

Forslaget om anbefalet kostsammensætning mener jeg egentlig allerede er gennemført. Der findes officielle anbefalinger fra statens levnedsmiddelinstitut for kostens indhold af næringsstoffer, og husholdningsrådets kostpjece fortæller, hvilke levnedsmidler man må spise for at opfylde anbefalingerne. Det skal selvfølgelig hele tiden holdes à jour og forbedres, men det grundlæggende arbejde er gjort.

Forslaget om kvalitetskrav til levnedsmidler, herunder farver og aromastoffer, har efter min opfattelse kun ringe betydning for befolkningens ernæring. Det er et område, som hovedsagelig hører hjemme i forbindelse med levnedsmiddellovgivningen, og jeg vil komme ind på disse spørgsmål under behandlingen af næste punkt på dagsordenen.

Det er min opfattelse, at en ernæringspolitik ikke skal gennemføres ved tvang, men ved oplysning og undervisning; ernærings spørgsmål skal indgå mere aktivt i grundlaget for vore beslutninger og handlinger.

Det foreliggende forslag er et godt grundlag for de videre drøftelser i udvalget. Jeg